

Дон Кіхот

Борис Грінченко

В уламках од зброї з іржавим мечем
Він гордою їде ходою,
І погляд у нього сіяє вогнем,
І серце аж рветься до бою.
Меча не пускає він з лицарських рук
І страху ніколи не знає,
Життя його — низка і горя, і мук,
Та іншого він не бажає.
На діло лицарське себе він оддав —
Ставать за малих, в обороні,
І де він неправду і зло зустрічав,
Там сміло він брався до броні.
Найкращії друзі впевняли його,
Що він божевільний без міри,
Та слухавсь він серця самого свого,
А серце не знає невіри.
І він не злякався й разу ні на мить,
А, вірючи сам без вагання,
Казав: хоч омана всім очі сліпить,
Та правди іде панування.
І сил ще таких і нема, й не було,
Щоб мужність правдиву збороли,
І що перед нею неправда і зло
Впадуть, не устоять ніколи.
Що нині не те, як колись, він не знав,
У дивні закоханий мрії,
І давні страшила по світу шукав,
Драconi, і велетні, й змії.
Не відав, що тії страшила в наш час
Вже нашу придбали подобу.
І в сяєві золота й пишних окрас
Мордують людей, мов худобу...
Безщасним він сльози утерти хотів
І брався, де треба, до зброї,
А ворог лукавий щочасно дурив
Великого лицаря в бої.
Він їздив по світу, боровся щодня

І часом, було — з вітряками,
І посміхом сталась та горда борня
Із давнього-давна між нами.
Байдуже! За правду все груди свої
Під рани він ставив тяжкії,
І хоч не знаходив на світі її —
На неї не кинув надії.
Умер він, і прості та чисті серця,
Що в серце його прозирали,
Високий той образ за правду борця
Без сміху в душі заховали.
Борця, що ніколи вагання не знав,
Ішов на всі муки він сміло,
Що навіть і посміх його не лякав:
Так вірив у праведне діло...

Джерело: Борис Грінченко. Вибрані твори (1927)